

Beste vrienden en vrijwilligers van Oldeniel,

En weer gaat een seizoen voorbij – en wéér hebben we genoten! Hoewel er, net als in vorige jaren, wat praktische probleempjes waren, zoals met de watervoorziening, verliep het seizoen 2010 tot nu toe op rolletjes. En we hopen dat het goed blijft gaan.

Wat het weer betreft was het dit jaar hollen of stilstaan. Het seizoen begon wat aarzelend, de zomer ging vervolgens fortissimo van start. En dat betekende vaak veel gasten op het terras en daarmee ook veel zweetdruppeltjes bij onze schenk(st)ers. De afgelopen weken waren wat wisselvallig met ook een paar zondagen met veel regen en weinig gasten. Door hoog water viel er zelfs een zondag helemaal uit. De keten hoefden gelukkig niet binnendijks gebracht te worden...

Ook dit jaar constateerden we weer vaak dat een korter of langer verblijf op ons terras aan de IJssel op een mooie, zomerse zondag een ervaring is, niet alleen voor diegene die een eerste keer komt maar zeker ook voor de vaste gasten. De ruimte, de rust en het groen en niet te vergeten het stromende water en natuurlijk ook 'onze' veerboot: een prachtige ambiance waar we trots en ook zuinig op zijn. Even uit de dagelijkse sleur en genieten!

Het bestuur ziet u graag terug, mogelijk nog dit jaar (**b.v. bij Kindercircus Pavarini op 26 september vanaf 14:30 uur?!**) en anders in ieder geval in het volgend jaar. *Wij rekenen op u!*

Bestuur Oldeniel.

► OPROEP ◀

Theeschenken bij Oldeniel?

We hebben theeschenkers die al jaren bij ons actief zijn. Waarom? Een combinatie van factoren!

Prachtige plek aan de IJssel

Ten eerste: de locatie. De historische plek aan de boorden van de IJssel waar al sinds mensenheugenis mensen de rivier oversteken. Gewoon om te reizen, om naar je werk te gaan, maar ook hele legers hebben hier al honderden jaren de overtocht gemaakt. Ons terras is één van de weinige plekjes waar je de IJssel écht kunt zien en kan aanraken. Een uniek plekje om even weg te dromen, te genieten van het voorbij stromende water en het fraaie IJssellandschap. Bezoekers kunnen ook, even verderop, afdalen naar de waterkant en de schoenen uitdoen om daadwerkelijk met de voeten in de IJssel te staan.

Je eigen ding doen

Ten tweede: Je eigen ding doen is erg belangrijk. Dat geldt zeker voor de theeschenkers. Als je dienst hebt, ben jij even verantwoordelijk voor het beheer van een prachtige theeschenkerij. Soms met regen dan met zonneschijn (of beide), soms met een paar gasten soms met een vol terras. Er zijn natuurlijk regels waar je je aan moet houden, je werkt tenslotte in een team. Het valt me altijd weer op dat de theeschenkers aan het begin van hun dienst alles even checken en dingen anders neerzetten. Ik noem dat het "eigen maken van de keten".. Anders gezegd: onze theeschenkers nemen meteen de verantwoordelijkheid op zich.

Gezellige club

Ten derde: Omdat je elke keer met andere theeschenkers een dienst draait, leer je iedereen kennen. Dat maakt het werk ook zo afwisselend en leuk. Je hebt telkens andere gesprekken en een andere samenwerking. Eén keer per jaar gaan we met z'n allen picknicken of uiteten of 's avonds met het pontje varen. De schippers van het pontje worden ook altijd uitgenodigd.

Toch nieuwe vrijwilligers nodig...

Hoe kan het dat we toch weer nieuwe vrijwilligers nodig hebben? Nou dat komt door "natuurlijk verloop". Dit jaar hadden we nogal wat zieken. In 2010 gewoon opvallend. En soms klikt het gewoon niet. En er zijn ook wel mensen minder diensten die minder diensten kunnen draaien, bij voorbeeld vanwege toenemende werkzaamheden en / of studie.

Jij vrijwilliger?

Wij zoeken mensen die het leuk vinden om op deze unieke plek thee te schenken. Je werkt als theeschenker gemiddeld één zondagochtend of -middag in de maand. We werken geheel stekkerloos, we koken thee op gas en gieten nog ouderwets de koffie op. Als nieuwe theeschenker wordt je ingewerkt, je werkt steeds met andere theeschenkers. Gezelligheid staat voorop. Onze huidige groep theeschenkers bestaat gemiddeld uit mannen en vrouwen van 35 tot 70 jaar. Heb je interesse, ben je nieuwsgierig, neem dan gerust contact met me op:

038 421 89 74.

Wilma Verhoeven,
secretaris Oldeniel.

DONATIE - UW VRIENDENBIJDRAGE 2010 - HERINNERING

Enkele vrienden hebben hun donatie over 2010 nog niet betaald. Zij kunnen dat doen door minimaal € 10 over te maken naar bankrekening 39.73.36.330 ten name van 'St. Cult. Theeschenkerij Oldeniel' te Zwolle, onder vermelding van "donatie 2010".

Kees Canters, penningmeester Oldeniel

Jan Voerman

De man liep hoog bekapt vanaf de winterdijk
de uiterwaarden in, langzaam
verkleinend in een steeds weidsere wereld --
voor de brede rivier bleef hij staan
Er was geen brug,
er was geen mens;
koeien, vogels, luchten,
eindeloos variërende luchten.

“Het grootste deel van de aarde is water,
is lucht”, mompelde hij,
“Hoe diep is de zee,
alleen het oppervlak weerspiegelt de wolken.”
Hij keek om zich heen:
“Vogels hebben hun luchtruim,
koeien de wei en ik,
wat heb ik?
Ben ik ooit waar ik ben?
Straks ga ik weer naar huis,
ben ik daar?
Hatterm met zijn metersdikke muren
sluit 's avonds de poorten:
binnen is het veilig, buiten
heerst onraad,
daar ligt Het Bos Van Ongenade:
zijn de Hattermers 's avonds thuis?
'*Hatterm drinkt teveel!*', stond er in de krant.
Zijn zij thuis, als zij dronken zijn?

*'Laten wij mensen maken die ons evenbeeld zijn,
zij moeten de heerschappij voeren over de vissen van de
zee
en de vogels van de hemel, over het vee,
over de hele aarde en over alles wat daarop rondkruipt.'*

Maar kan ik, als ooit het regenwater massaal
stroomafwaarts raast
en tegelijk een noordwesterstorm de zee opstuwt tot hier,
met steenslag, kribben, dijken en zandzakken
de rivier houden binnen zijn bedding?
Ben ik meer dan de plek die ik bezet?
Maar ik zit niet vast aan mijn plek
zoals de wei, zoals het riet,
ik kan ook elders leven.
Leef ik ook elders?

Vannacht voer een droom door mij heen.
Daarom kwam ik hiernaartoe.
Het was de wind die mij riep,
de eindeloos aan waaiende wind;
het was het riet,
het alsmaar meegaande, meesuzende riet;
het waren de bloemen,
het was het gras,
het waren de altoos grazende koeien,
het waren de eeuwig wisselende wolken.
En nu aan dit machtige water
tussen weilanden grootser, rijker, mooier
dan vanaf De Rode Loper is te zien
raak ik langzaam los,
word ik dat water,
de lucht,
het riet,
het weiland,
de koeien...'

De man zette zijn rugzak neer,
pakte er een krukje uit,
schildersezel, verf, kwasten, palet,
ging zitten, keek
en ving geconcentreerd
met fijnere en grovere strepen
de lucht
het water
de weilanden
de koeien
het riet
en kijk ...
op dat kleine, nietige oppervlak
groeide streek voor streek
een grootser
grenzenlozer
weidsere wereld
dan er ooit was.

*En ik?
Ik zag de blauwe ijsvogel
bidden boven het water.*

*Theo van de Vliet
(een resultaat van de workshop Het Dichterscollectief op 27 juni j.l.)*

“Wat groeit en bloeit en ons altijd weer boeit ...”

Toen ik op 1 mei jl. vanaf het veer naar Hatterm fietste (om te gaan kijken naar het spektakel van het invaren van de nieuwe spoorbrug... – het Kleine Veer al in bedrijf en onze Theeschenerij nog in winterslaap), zag ik in een tijdsbestek van enkele minuten de volgende vogelsoorten: een bontgekleurd mannetje slobend dat verschrikt opvloog van het water, een broedende fuut en idem meerkoet; er zong een rietgors (nauwelijks meer dan een regelmatig herhaalde, korte uithaal: tsrring!), er danste een gele kwikstaart over de pas met maïs ingezaaide akker; langs het fietspad stoorde ik een watersnip bij het peuren in de klei, die in een hoekige vlucht wegvloog, naar het leek enigszins verongelikt; er zat een visdief op een paaltje in het water, er was al een paartje grote canadaganzen met jongen, over het pad waggelden een paar (vette!) grauwe ganzen gehaast weg; in de verte sprong het wit van een bergeend in het oog en hoorde ik kievit en tureluur; en bij dit alles hielden de lakenvelders weer trouw de wacht. Voorwaar, een interessant lijstje; en dat alles onder het wakend oog van de lakenvelders die ook al weer terug waren. Oldeniel zit op een bijzondere plek!

kjc

